

§ 238.

Parterne kunne indstille, at Forhørsdommeren eller Sagførere, der have gjort sig skyldige i Pligtovertrædelse, erholde ved Dommen en Paamindeelse eller idømmes Bøder eller anden Straf, de ved Sagens Behandling maatte have forskyldt.

§ 239.

Bliver Anklagede eller den offentlige Anklager pludselig syg under Forhandlingerne, kan Førstedommeren udsætte Sagen til en følgende Dag i samme Retssamling eller til en paafølgende Retsamling.

§ 240.

Førstedommeren kan, naar Sagen er vidtløftig, udsætte Rettens Møder. Han paalægger Nævningerne, førend de forlade Retsalen, ikke at samtale med Noget angaaende Sagen, saalænge dens Behandling staaer paa.

§ 241.

Førstedommeren erklærer Forhandlingen sluttet, naar Sagen efter hans Mening er tilstrækkelig oplyst, og Parterne have nydt deres Ret til at udtale sig.

Efterat have sluttet Forhandlingen, giver Førstedommeren en Fremstilling af Sagen til Veiledning for Nævningerne. Han fremsætter Lovens Bestemmelser med Hensyn til den Forbrydelse, hvorpaa Anklagen lyder. Han gjenneemgaaer de Beviser, der ere fremkomne i Sagen, og udhæver de legale Betæneligheder ved at tillægge et Vidnebevis eller andet Bevis fuld Tiltro. Er der saaledes blandt Vidnerne Personer, der have været offentlig straffede, eller som ikke have kunnet aflægge Eden, eller som staae i nært Familieforhold til den private Klager eller Anklagede, eller som ved forvirrede, selvmodsigende eller usande Svar have svækket Troen paa deres Troværdighed, eller Medanklagede, da gjør Dommeren opmærksom derpaa, dog uden at han udtaler sig om Beviset i dets Helhed. Dommeren gjør endvidere opmærksom paa, at Nævningerne ikke ere bundne ved bestemte Regler for Beviset, hvad enten det gjælder om at freifinde eller domfælde; at deres personlige Overbevisning er afgjørende, uden at der fordres Regnskab af dem for den Maade, hvorpaa deres Overbevisning er dannet.

Ved Siden heraf fremhæver Dommeren, at Nævningerne ikke maae tage Hensyn til det Resultat, deres Erklæring kan medføre, men ene til det Spørgsmaal: om Forbrydelsen er bevist eller ikke, og at de ikke maae gaae efter usikre Indtryk eller Sympathier, som de ved Forhandlingen maatte have medtaget, men nøie veie Beviserne for og imod.

§ 242.

Førstedommeren stiller endelig det eller de Spørgsmaal, hvortil Anklageakten og Forhandlingen give Anledning, til Nævningernes Afgjørelse.

§ 243.

For hver enkelt Hovedpost i Anklagen stilles særligt Spørgsmaal. Lyder Anklagen paa flere Forbrydelser, stilles Spørgsmaal for hver af disse. Lyder Anklagen alternativt, maae de forskellige Alternativer stilles hvert for sig. Omfatter Anklagen flere Personer, stilles Spørgsmaal for hver af disse. Spørgsmaal om Tilværelsen af de Omstændigheder, som ere at ansee som væsentlige Bestanddele af Forbrydelsen, knyttes til Spørgsmaalene om selve Forbrydelsen. Spørgsmaal om Omstændigheder, som Lovene betegner som formildende eller skjærpende, stilles særligt.

§ 244.

Give Forhandlingerne dertil Anledning, kan Førstedommeren stille Spørgsmaal, skjøndt de ligge udenfor Anklagen, angaaende Tilværelsen af skjærpende eller formildende Omstændigheder; angaaende de første dog kun i det Tilfælde, at Anklagede under Forhandlingen udtrykkelig er gjort opmærksom paa, at de muligt vilde blive stillede, og har havt fuld Leilighed til at forsvare sig med Hensyn til dem, og ikke efter Sagens Bestaafenhed kan antages at være uforberedt paa Forsvaret. Dommeren kan ogsaa stille subsidiaire Spørgsmaal, saavel angaaende Meddelagtighed i som Forsøg paa at have begaaet Forbrydelsen, skjøndt de ikke findes nævnte i Anklagen; han kan overhovedet, naar Gjærningen er betegnet mindre rigtigt i Anklageakten, eller senere fremkomne Oplysninger forandre den Karakter, der tidligere var tillagt den, stille Spørgsmaalene, anderledes, end Anklageakten nærmest anviser, — dog at Straf-